

КОНФЕРЕНЦІЯ У ЛЬВОВІ

3 червня ц.р. у Львівському національному університеті ім. І.Франка відбулась наукова конференція “Меч і мисль: творчість Романа Іваничука у національних вимірах української культури”, в якій взяли участь літературознавці та мовознавці з Києва, Львова, Івано-Франківська, Чернівців та Дрогобича. Конференція була влаштована з нагоди 75-річчя від дня народження та 50-річчя творчої діяльності відомого українського письменника Романа Іваничука. “Так сталося, — мовив, підсумовуючи пленарне засідання *Роман Іваничук*, — що на цю мою дату сьогодні зійшлося круглих чисел дуже багато: 50 років творчої роботи — 50 книг, в тому числі 15 історичних романів. Десять років я в університеті (як професор кафедри української літератури ім. академіка М.Возняка ЛНУ імені Івана Франка. — Б.З.), відколи я вступив до університету, я полюбив його. Я був двічі виключений з університету, 10 років загалом вчився... Я все-таки чіплявся за нього. І я його освоїв для себе. Я знаю, що ЛНУ є дуже національний університет, і те, що мене запросили на викладацьку роботу в університеті, — це теж для мене велика честь...”.

На пленарному засіданні з привітаннями виступили ректор ЛНУ проф. *І.Вакарчук*, заступник голови Львівської облдержадміністрації *В.Герич*, дослідники *М.Гоян* з Австралії, *Б.Мельничук*, *М.Наєнко*, письменник *М.Слабошпицький* (від імені НСПУ). *М.Слабошпицький* (Київ) виголосив і першу наукову доповідь конференції — “Роман Р.Іваничука “Мальви” у контексті української історичної прози 60-х років ХХ ст.”. Він назвав цей історичний роман “сторінками мислячої історії”, які “виносили вирок сучасності”, і зізнався, що “Мальви” — найулюбленіший з усіх романів, оскільки був відкриттям за змістом і винаходом за формою.

Г.Штонь (Київ) у доповіді “Сам серед своїх: засади Іваничукової дилеми” наголосив, що в моралі минулого Р.Іваничук шукав виключно українське, а не “спільні корені”, як це робили деякі українські романісти.

Під “мемуарним” кутом зору подивився на творчість ювіляра *М.Наєнко* (Київ), який відзначив вражаюче прагнення Романа Іваничука до об’єктивності. Через те “текст (йдеться про книжку “Дороги вольні і невольні”. — Б.З.) викликає до себе довіру і житейську, і художню”. Письменниця *Ніна Бічуя* (Львів) обрала для виступу тему “Дорога до міста: від Середньовіччя до сучасності”, в якій наголос припадав, звичайно, на слово “місто”. Тема, звісно, актуальна, оскільки за словами Н.Бічуї, “не так багато того міста в нашій літературі”. Роман Іваничук, потрапивши до Львова, його прийняв, але “не переступив межу Львова з тим, щоб опинитися у столиці”, як це зробили інші письменники, натомість “перейшов за межі його як письменник, як літератор, як громадський діяч”.

Завершувала пленарне засідання конференції доповідь *М.Ільницького* (Львів) “Містерія Різдвяної ночі”. Йдеться про повість Романа Іваничука “Вогненні стовпи”, другу частину однойменної трилогії, в якій висвітлюється тема УПА — “осмислення ідеї нації в фізичному і метафізичному вимірі”. За К.Юнгом, який розрізняв художні твори за психологічним та візіонерським типами, що мають відповідно “денний” і “нічний” характер, “Вогненні стовпи” належать за художньою структурою до другого типу, в повісті — “весь спектр нічного дійства”.

Упродовж дня на засіданні трьох секцій було заслухано понад тридцять доповідей, серед яких особливе зацікавлення викликали наукові розвідки львів’ян *І.Денисюка* “Історіософський підтекст у романі Р.Іваничука “Яничари”, *Т.Салиги* “Своєрідність епічної розповіді в історичній прозі Р.Іваничука”, *М.Гнатюка* “Місто як текст (на матеріалі творів Р.Іваничука)”, *С.Микуша* “Поетика Р.Іваничука-новеліста”, *М.Легкого* “Мальви” (“Яничари”) у наратологічному ракурсі” та ін.

м. Львів

Богдан Залізняк